

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 27 września 2021 r. – VB / Sixt Leasing SE

(Sprawa C-594/21)

(2021/C 490/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VB

Strona pozwana: Sixt Leasing SE

Pytania prejudycjalne

1) Czy umowy leasingu pojazdów silnikowych z rozliczeniem przebiegu zawierane z konsumentem na okres 48 miesięcy stanowią usługi w zakresie „najmu samochodów” i podlegają w związku z tym pod zakres wyjątku w odniesieniu do prawa odstąpienia od umowy zawieranej na odległość na podstawie art. 16 lit. l) dyrektywy 2011/83/UE ⁽¹⁾?

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) Czy umowy leasingu pojazdów silnikowych z rozliczeniem przebiegu zawierane z konsumentem stanowią umowy o usługi finansowe w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/65/WE ⁽²⁾, który został przyjęty przez art. 2 pkt 12 dyrektywy 2011/83/UE?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. z 2011, L 304, s. 64).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz.U. z 2002, L 271, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2021 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-601/21)

(2021/C 490/24)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik, G. Wils, P. Ondrůšek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez dodanie nieprzewidzianych w dyrektywie 2014/24/UE w sprawie zamówień publicznych ⁽¹⁾ wyłączeń odnoszących się do wytwarzania niektórych dokumentów, druków i znaków, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 1 ust. 1 i 3 oraz art. 15 ust. 2 i 3 dyrektywy 2014/24/UE w związku z art. 346 ust. 1 lit. a) TFUE

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dokonując transpozycji dyrektywy 2014/24, Polska wyłączyła z zakresu zastosowania ustanowionych w tej dyrektywie procedur wytwarzanie całego szeregu dokumentów, druków i znaków. Wprowadzone przez Polskę wyłączenia dotyczą dokumentów publicznych (takich jak, na przykład, dowód osobisty, dokumenty paszportowe i książeczka żeglarska), znaków akcyzy, znaków legalizacyjnych i nalepek kontrolnych, kart do głosowania i znaków holograficznych umieszczanych na zaświadczeniach o prawie do głosowania oraz układu mikroprocesorowego z oprogramowaniem służącym do zarządzania dokumentami publicznymi, systemów i baz informatycznych niezbędnych do zastosowania dokumentów publicznych. W opinii Komisji wprowadzenie tych wyłączeń stanowi naruszenie dyrektywy 2014/24, gdyż doszło do ograniczenia zakresu jej stosowania nieuzasadnionego przepisami dyrektywy 2014/24 ani art. 346 TFUE. Komisja powołuje się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-187/16 Komisja przeciwko Austrii jako istotny precedens w tym zakresie.

W ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi Polska powołała się na konieczność ochrony bezpieczeństwa dokumentów urzędowych. Zgadzać się co do potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa i autentyczności tych dokumentów, Komisja uważa, że Polska nie wykazała, iż wymagana ochrona, w tym przed fałszowaniem albo w związku z przepisami o ochronie danych osobowych, nie może zostać wdrożona w ramach procedury udzielania zamówień publicznych przewidzianej w dyrektywie 2014/24.

(¹) Dz. U. 2014, L 94, s. 65

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2021 – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-602/21)

(2021/C 490/25)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: D. Milanowska, M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że:

- 1) wymagając sporządzenia planów działań dla obszarów, na których nie przekroczono dopuszczalnych wartości hałasu do dnia 18 lipca 2024 r., Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/49 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (¹);
- 2) nie wymagając, aby plany działań zawierały wskazanie historii konsultacji społecznych zorganizowanych zgodnie z art. 8 ust. 7 dyrektywy 2002/49, a także środków, które właściwe organy zamierzają podjąć w ciągu najbliższych pięciu lat w celu ochrony obszarów ciszy, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy pkt. 1 tiret siódme i dziewiąte załącznika V do tej dyrektywy;
- 3) nie sporządzając planów działań dla 20 głównych linii kolejowych określonych w załączniku A.3 do skargi, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49;
- 4) nie sporządzając planów działań dla 290 głównych dróg określonych w załączniku A.4 do skargi, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49; oraz
- 5) nie przedstawiając streszczeń planów działań dla 20 głównych linii kolejowych określonych w załączniku A.3 do skargi oraz dla 290 głównych dróg określonych w załączniku A.4 do skargi, Rzeczpospolita Polska uchybiła obowiązkowi wynikającemu z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2002/49 w związku z jej załącznikiem VI;